6 Μαΐου: Του δικαίου Ιώβ - Η αμοιβή της υπομονής (Αρχιμ. Νικόδημος Παυλόπουλος, Καθηγ. Ι. Μ. Αγίου Ιγνατίου - Λειμώνος Λέσβου)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 6 Μαΐου, 2011

Χίλια εννεακόσια είκοσι πέντε χρόνια προ Χριστού, αγαπητοί μου αδελφοί, πέντε δηλαδή γενεές μετά τον Αβραάμ, ζούσε στη χώρα της Αυσίτιδος, κοντά στην Ιουδαία και Αραβία, ένας απόγονος του Ησαύ, ο πολύ γνωστός και δίκαιος Ιώβ. Ήταν, καθώς ο ίδιος ο Θεός αποφαίνεται μέσα στο προφητικό και ποιητικό συνάμα βιβλίο του Ιώβ, ήταν άνθρωπος «δίκαιος, αληθινός, άμεμπτος, απεχόμενος από παντός πονηρού πράγματος».

Διό και τον υπερύψωσεν ο Θεός, του έδωσε και δύναμι οικονομική και δόξα. Απέκτησεν επτά χιλιάδες πρόβατα, τρεις χιλιάδες καμήλες, πεντακόσια ζευγάρια βοδιών, πεντακόσιους όνους γαλακτοφόρους, δέκα παιδιά και πολύ υπηρετικό προσωπικό.

Με την περιουσία του είχε γίνει ο κοινός ευεργέτης. Εδημιούργησε μεγάλα και θαυμαστά έργα στη χώρα του. Εψώμιζε τους πεινασμένους, επότιζε τους διψασμένους, με αγάπη συμπεριφερόταν προς τους δούλους, απέφευγε τους γελωτοποιούς, τα γλέντια και τις διασκεδάσεις, και όταν τα παιδιά του παρασυρόμενα από το νεανικό τους ενθουσιασμό έστηναν γλέντι μεταξύ τους, εκείνος επρόσφερε θυσία στο Θεό, για τον καθαρισμό τους ώστε να εξιλέωση το Θεό, πού θλίβεται όταν βλέπη τα παιδιά Του να εγκαταλείπουν τη λατρεία του και να επιδίδωνται στη λατρεία του διαβόλου, με τα τραγούδια τους χορούς, τα πιοτά, και τους ηθικούς ξεπεσμούς.

Για όλα αυτά η δόξα του Ιώβ ήταν τόσο μεγάλη ώστε ο κόσμος όλος τον είχε σαν βασιληά, τον τιμούσε με βασιλικές τιμές.

Αλλά «φθόνω του διαβόλου» ο Θεός επέτρεψε και τα έχασεν όλα ο Ιώβ. Ένας ένας έφθαναν οι υπηρέτες του και του ανηγγειλλαν ότι κλέφτες άρπασαν τα ζώα του και φωτιά πού έπεσε από τον ουρανό κατέκαψε τους δούλους του. Ο τελευταίος αγγελιαφόρος του επρόσφερεν όμως τη μεγαλύτερη λύπη, γιατί του ανήγγειλε το θάνατο και των δέκα παιδιών του, κάτω από τα ερείπια του σπιτιού μέσα στο όποιο γλεντούσαν. Άνεμος σφοδρός έπνευσε και κατέπεσε κατά της οικίας και την έρριξε και κατέχωσε τα παιδιά του δικαίου Ιώβ.

Ω αδελφοί μου, θα επερίμενε κανείς, ο Ιώβ να στραφή κατά του Θεού, αφού είδεν ότι όχι μόνον οι κακοί άνθρωποι, οι κλέφτες, αλλά και τα στοιχεία της φύσεως που τα κυβερνά ο Θεός, όπως είναι, η φωτιά και ο αέρας, τον εχτύπησαν κατά πρόσωπο.

Και όμως η αντίδρασί του υπήρξε μοναδική σε ύψος και περιεχόμενο. Ήταν άνθρωπος «θεοσεβής». Επάνω από όλα και από τα παιδιά του ακόμα είχε την πίστι στο Θεό. Γι΄ αυτό δεν ξεστόμισε κανένα βλάσφημο λόγο, αλλά τούτους τους ανεπανάληπτους, τους υψηλούς, τους διδακτικώτατους λόγους. «Γυμνός εξήλθον εκ κοιλίας μητρός μου, γυμνός και απελεύσομαι... Ο Κύριος έδωκεν ο Κύριος αφείλετε... Ώς τω Κυρίω έδοξεν ούτω και εγένετο. Είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον».

Και επιπροσθέτως επέτρεψεν ο Θεός και εγέμισε το σώμα του Ιώβ από λέπρα σε σημείο που να καταδικασθή σε απομόνωσι, να κάθεται έξω από την πόλι επάνω σε ένα σωρό κοπριάς και να τον αποστρέφωνται οι γείτονες, οι φίλοι και οι γνωστοί. Για κάθε έναν αυτή η εγκατάλειψι θα ήταν η πιο φοβερή και αβάσταχτη. Και το χειρότερο. Η γυναίκα του μη υποφέρονας την καταφρόνησι των ανθρώπων τον προέτρεπε να βλασφημήση, «άλλ' είπον ρήμα κατά του Θεού και τελεύτα». Και ο δίκαιος Ιώβ μέσα από τον πόνο των ελκών την αποστόμωσε. «Ει τα καλά παρά Θεού εδεξάμεθα, τα κακά ούχ' υποίσομεν»; Μόνο τα καλά θα δεχώμαστε από το Θεό, τα κακά πού εκείνος επιτρέπει δεν πρέπει και αυτά να τα υπομένωμε; Και ακόμη περισσότερο δοκιμάστηκε ο Ιώβ από την επίσκεψι τριών φίλων του βασιλέως, οι οποίοι ούτε λίγο ούτε πολύ, στάθηκαν μακρυά για να μην κολλήσουν και του είπαν ότι για να υποφέρη τόσο πολύ θα πη ότι δεν είναι δίκαιος, όπως φαίνεται, αλλά κακός και άνομος και ασεβής και άπιστος! Ω της κακίας των ανθρώπων! Πόσοι και πόσοι στις πληγές των άλλων αντί να στάξουν λάδι ρίχνουν αλάτι! Μόνο το πάθος της χαιρεκακίας τους διακρίνει.

Αλλ' ο Θεός δίδει την απάντησι. Στέλνει τον προφήτη του Ελιούς και υποστηρίζει ότι ο Θεός δοκιμάζει τον άνθρωπο του, αλλά δεν τον εγκαταλείπει, γιατί η αγαθή του πρόνοια παντού προφθαίνει.

Και τελευταία ο Θεός παρουσιάζεται «δια λαίλαπος και νεφών», και πληροφορεί τον Ιώβ για τη σοφία του και την πρόνοιά του η οποία φαίνεται μέσα σ' όλα τα έργα της δημιουργίας και τον βεβαιώνει ότι επέτρεψε τους πειρασμούς του για να αποδειχθή πράγματι δίκαιος. «Οίει δε άλλως με κεχρηματικέναι ίνα αναφανής δίκαιος»; Οι κακοί φίλοι έλαβαν την επίπληξι του Θεού και ο Ιώβ σαν αμοιβή επαναπόκτησε όλα όσα είχε χάσει και ακόμη περισσότερα αγαθά! Απόκτησε δε πάλι δέκα θεοφκισμένα παιδιά.

Αδελφοί μου ο Ιώβ είναι τύπος του Αναστάντος Χριστού μας. Όπως ο Χριστός μας από πλούσιος Θεός έγινε πτωχός άνθρωπος και έπαθε και «λοιδώρουμένος ουκ αντελοιδώρει, πάσχων ουκ ηπέλει» και εσταυρώθη «και τη τρίτη ήμερα ανέστη», έτσι

και ο Ιώβ από πλούσιος έγινε πτωχός και ταπεινός και καταφρονημένος αλλά ο Θεός ο οποίος «από κοπριάς ανιστά πένητα», για την υπομονή του και τη θεοσέβειά του τον ανέστησε και τον αποκατέστησε με όλα τα υστέρα αγαθά του.

Δεν είναι πράγματι ανεξερεύτητα τα θελήματα του Θεού και ανεξιχνίαστοι οι δρόμοι του; Αλλά και του Ιώβ η υπομονή δεν είναι θαυμαστή και ηρωική; Αδελφοί μου μέσα στις θλίψεις μας και τους πειρασμούς μας καλούμεθα να επιδείξωμε Ιώβεια την υπομονή μας εάν θέλωμε να εξέλθωμε από αυτές άβλαβοι και καλύτεροι.

(από το βιβλίο του «Εορτοδρόμιον»)

(Πηγή: "ΖΩΗΦΟΡΟΣ")